

ordførere: Axel Berg, N. Chr. Christensen, Karl Olsen, Aage Fogh, Alfred Jensen og Tholstrup. 2. beh. $\frac{7}{4}$ (F. sp. 4735). 3. beh. $\frac{8}{4}$ (F. sp. 4856). *Loven stadfæstet 12. april 1949.* (Lovt. nr. 188).

Ved lov nr. 99 af 19. april 1907 gaves der *staten eneret til anlæg og drift af trådløse telegrafer*, og ved lov nr. 166 af 1. maj 1923 sikredes statens eneret til *trådløse telefoner*.

Den betydelige udvikling på disse felter har nødvendiggjort en revision af disse love, hvorved lovgivningen bringes i overensstemmelse med teknikens nuværende stade og med de på dette område indvundne erfaringer. Det er herpå, nærværende lov tager sigte.

Da der kunne være tvivl om, hvorvidt de i lovene af 19. april 1907 og 1. maj 1923 givne regler uden videre gjaldt for radiooverføring af signaler for fjernkontrol af tekniske anlæg eller for fjernsyn, og da statens kontrol hermed er fundet påkrævet bl. a. af hensyn til det vigtige spørgsmål om frekvenser, fastslås det i den heromhandlede lovs § 1, at *staten har eneret på anlæg af enhver art til sending eller modtagning af radiobølger*.

Ved fremsættelsen af de oprindelige lovforslag i 1907 og 1923 var det regeringens opfattelse, at driften af radiosendestationer — skibsstationer undtaget — ubetinget måtte forbeholdes staten. Dette begrundedes med, at det ellers ikke med det ringe antal frekvenser var muligt at sikre den uforstyrrede gennemførelse af den radiotrafik, hvis besørgelse nødvendigvis må påhvile staten. For de på det tidspunkt anvendte lave frekvenser har dette synspunkt stadig gyldighed.

Efter at den tekniske udvikling har muliggjort anvendelsen af højere frekvenser — navnlig frekvenser over 30 Mhz —, er de til rådighed stående frekvenser forøget i meget høj grad, og der er herigennem skabt det tekniske grundlag for anvendelse af radio på nye felter, ligesom det internationale grundlag for udnyttelsen af disse frekvenser er blevet tilvejebragt gennem den af Danmark netop ratificerede *nye telekommunikationskonvention*.